ЕКОНОМИЈА И ЕСХАТОЛОГИЈА: ПРОФ. ДР ВАЛЕНТИН КАТАСОНОВ О МЕТАФИЗИЧКИМ КОРЕНИМА ПЛАНЕТАРНЕ КРИЗЕ

Светски рат новца против Човека

Језгро савремене цивилизације је мамонизам, религија чији ће завршни облик бити сатанизам. Новац је добар слуга (средство размене), а лош господар. Најцењенији производ савремене тржишне економије је просечни глупак. Светски финансијски систем установљен у Бретон Вудсу, највећи паразитизам у историји света, неодржив је. Једини начин да опстане данашњи глобални и подемоњени војно-банкарски капитализам made in USA јесте непрестани светски рат, као облик пљачкања народа и држава широм планете. Спасоносну алтернативу може отворити само Русија, са својим савезницима. Али још увек је неизвесно да ли она то жели

Пишу: Слободан Ерић и Владимир Димитријевић

Рођен 1950. године, Валентин Катасонов је био професор на Московском државном институту за међународне односе (Катедра за међународне финансије), доктор економских наука, дописни члан Академије економских наука и предузетништва. Од 1991. до 1993. био је саветник при Уједињеним нацијама, у Одељењу за међународне

економске и социјалне проблеме. Од 1993. до 1996. био је члан Савета председника Европске банке за обнову и развој. Од 2001. до 2011. био је шеф сектора за међународне валутно-финансијске односе Министарства спољних послова Русије. Од 1995. до 2000. био је заменик директора Руског програма за инвестиције у опоравак животне средине. Специјалиста је у области економије коришћења природних ресурса, међународног кретања капитала, пројектног финансирања, управљања инвестицијама. Аутор је низа књига, међу којима су „Бекство капитала из Русије", „Сталињинова економија", „Капитализам / Историја и идеологија ‚цивилизације новца'", „Украјина – економија смутње", „Историја као Божја промисао"...

Средином октобра 2014. учествовао је на научној конференцији организованој у Београду од стране руског Фонда стратешке културе и београдског Факултета за дипломатију и безбедност. Говорио је о економским узроцима Другог светског рата. Искористили смо прилику да с њим разговарамо.

Једна од Ваших основних теза јесте да су економија и религиозни поглед на свет повезани. По Вама, иза разних облика економије крију се религиозни циљеви, а економија епохе глобализма је антихришћанска. Како то објаснити?

Речено је у Јеванђељу: „Не можете служити Богу и Мамону." Мамон је блискоисточни идол материјалног богатства, златопоклонства. Човечанство је дуго стајало на раскршћу, али је, изгледа, у последњих две стотине година кренуло Мамоновим путем. Дакле, то што је рекао Спаситељ пре две хиљаде година није била случајна фраза. Христос је знао да ће сребролубље бити најстрашније искушење. Он је предвидео сва могућа искушења, а најстрашније међу њима дословно назвао *Мамоновим искушењем*. На њега је ставио највећи нагласак. Савремена цивилизација је практично цивилизација Мамонова. Наравно, називају је друкчије: капитализам.

Када причају о капитализму, обично помињу Маркса и говоре да је то одређени тип економије, но ово је само део приче. Језгро сваке цивилизације, па и мамонистичке, представља религија. Религиозно језгро капитализма је мамонизам: поклоњење новцу, материјалном богатству, моћи која иза тога стоји. А то значи разарање свих људских вредности, свега што је у човека усадио Бог, и по чему је човек лик Божји. Тако је мамонизам, у својој суштини, религија чији ће финални облик бити сатанизам.

ВИШЕ ПУТЕВА КА ИСТОМ БЕЗДАНУ

Koje su, по Вама, основне особине економије засноване на мамонизму?

1. Усмеравање једног дела друштва ка гомилању богатства, при чему то постаје циљ њиховог живота. Под богатством се подразумева сва имовина која превазилази реалне човекове потребе.

2. Претварање гомилања богатства у бескрајни процес.

3. Гомилање богатства у друштву престаје да буде појединачни случај и постаје опсесија свих, чиме долази до својеврсне духовне и социјалне мутације.

4. Мутација се тиче пре свега погледа на свет, самим тим и начина понашања. Људи, без обзира на своје имовно стање, постају опседнути идејом гомилања богатства. То у друштву убија солидарност и жељу да се узајамно помогне, а развија дух конкуренције и нетрпељивости.

5. За једну групу људи гомилање постаје циљ по себи. Та друштвена група жели да, поседујући богатство, господари целим друштвом. Богаташи-мамонисти на тај начин постају „изабрани”, а остали су „плебс” којим се управља.

6. Да би ојачала своју позицију, група „изабраних” вешто манипулише „плебсом”, подстичући у народу похоту за материјалним богатством.

7. У друштву долази до сталне друштвено-имовинске поларизације: „изабрани” су све богатији, а „плебс” све сиромашнији. „Плебејци”, тако, полако постају робови.

8. У друштву робова све је мање стимуланса за ефикасан рад.

9. „Изабрани” се опредељују за економију која им обезбеђује најбржи раст богатства. То је, пре свега, лихварство и спекулативна трговина. Реална економија (производња роба и услуга неопходних човеку за живот) бива маргинализована.

10. Богатство се скупља, пре свега, у виду новца. Зато што је новац основно средство лихварења и спекулативне трговине, као и зато што он најбрже и најефикасније обезбеђује власт „изабраних”.

А шта је био комунизам?

Непријатељ људског рода има много маски. Данас ставља маску либерал-капитализма. Комунизам је само друга страна капитализма, такође материјалистички култ. То је академик Игор Шафаревич звао „два пута ка истом бездану”.

Видите, марксизам и комунизам су нудили наводну алтернативу капитализму. Ми смо у школи учили да је први задатак нашег друштва развој производних сила, други задатак

усавршавање производних односа, а трећи стварање новог човека. Али марксисти нису пуно размишљали о стварању „алтернативног човека", који неће бити подвлашћен култу материјалног. Стаљин је о томе говорио. Ипак је Стаљин у младости био ђак богословије, и он је, на неки начин, одлично схватао да се мора створити човек имун на изазове мамонизма; после њега у СССР-у више нико није схватао шта је трећи задатак, и какав би требало да буде тај „нови човек". Као студенти смо учили да је нови човек хармонична личност, али нико нам није објаснио шта треба ускладити са чиме. Како хармонизовати унутарљудске особине? Реч је о томе да у марксистичкој филозофији једноставно није било душе, само неке материјалне функције.

МАМОНСКО КРИВОТВОРЕЊЕ ДУХОВНОГ КОДА

Бавили сте се економијом Стаљинове епохе, и тврдите да се од ње може штошта научити, поготово данас?

Наравно. Видите, после Лењинове смрти поставило се питање како да социјализам преживи у једној држави која је у непријатељском окружењу. Нема светске револуције. Шта сад? Бухарин је предлагао да се крене еволуционим путем, да се створи лака индустрија, да се крене кроз потрошњу, па да се из зарађеног улаже у тешку индустрију и прављење средстава за производњу. Стаљин је кренуо другим путем – путем такозване „мобилизационе економије". Схватио је да без индустријализације земљи прети скори слом. И успео је да спремно дочека Други светски рат. Успео је да направи и атомску бомбу. Јер, бацање атомске бомбе на Хирошиму и Нагасаки било је порука Стаљину (Јапан је већ био побеђен и није се морала бацати атомска бомба на ту земљу). Стаљин је поруку схватио, па је одговорио равном мером, а СССР је произвео хидрогенску бомбу пре САД.

Да ли је могућа православна привреда? Шта нам можете рећи о делу „Философија привреде" свештеника Сергеја Булгакова, као покушају заснивања хришћанске економије? Постоји ли руски алтернативни модел економског мишљења?

Поменули сте Булгакова, али то није баш најауторитативнији аутор за ту тему. Он је, нажалост, упао у софијанску јерес, а у младости био под снажним утицајем марксизма, тако да се на његовој мисли, премда занимљивој, не може градити алтернативни економски модел. Не треба крити да је Русија средином XIX века била као хипнотисана учењем Карла Маркса.

Ја сам, иначе, председник Руског економског друштва „Сергеј Шарапов", које носи име по једном аутентичном руском православном економисти. За њега у Србији вероватно нико није чуо, што није необично, јер је он и у Русији непознат. О економији много важних ствари могу да кажу људи који нису професионални економисти. Они нису затровани знањима која дају универзитети. Систем образовања у Русији који је настао у XIX веку је давао протестантско образовање и поглед на свет. Да не говоримо о нашим данашњим високошколским установама, које немају никаквог додира са традиционалним православним погледом на свет, па и на економију.

Сергеј Шарапов је изузетак. Он је подвргао сумњи све те западњачке теорије. Одлично је схватао шта значи новац. Да новац мора бити и остати слуга, средство размене. Када новац постане средство гомилања богатства, он се из слуге човековог претвара у његовог
господара.
Да би се то остварило, мора се мењати менталитет људи. А савремена глобалистичка економија је, између осталог, баш то: начин мењања свести људи, које наводи да прихвате власт светске банкократије. Помало се грубо шалим када кажем: најцењенији продукт савремене тржишне економије је глупак. Заиста треба изменити духовни код човека да би он упао у мамонске замке, и уместо љубави, живота, вечности прихватио као најважнију вредност новац. Наш Шарапов је схватао све финансијске трикове. Обично је говорио „новац је слуга човека".

БРЕТОН ВУДС, ИНСТИТУЦИОНАЛИЗАЦИЈА ПАРАЗИТИЗМА

Међу руским староверцима било је много способних индустријалаца и трговаца. Колико су они обликовали алтернативну економију?

Изгубио сам романтичне представе о староверцима. Борећи се против званичне Цркве, староверство је било руска верзија протестантизма. Наши богати староверци били су у вези с Ротшилдима... Нису се либили контакта са њима. Сава Морозов, познати индустријалац из староверачких редова, финансирао је Лењина и бољшевике. Моја жена је из једне такве трговачке породице, неки пут се вређа кад причам о староверцима, али то су чињенице.

Спремате нову књигу о настанку такозваног „споразума из Бретон Вудса", којим је погубно наметнут долар као међународно средство плаћања. Шта нам можете рећи о томе?

Кад су финансије у питању, може се разговарати на два плана: на метафизичком, који је основни, или на плану конкретних економских детаља, јер ту „ђаво се крије у ситницама". Сад, дакле, прелазимо на „професионални" ниво приче. Када је Рузвелт дошао на власт, усред велике економске кризе, први указ који је издао био је *Указ о конфискацији злата*. Прво је злато одузео од физичких лица, затим и од банака. То је корак који се на први поглед не може разумети. Многи у свету су питали Рузвелта какав је смисао таквог његовог поступка. Он није дао никакав конкретан одговор, јер је био само играчка у рукама господара новца. То злато које је било у оквиру „Федералних резерви" прешло је у надлежност Министарства финансија.

Зашто је таква манипулација била неопходна? То је уобичајени метод којим делују преваранти из света финансија. Да би се америчко злато умножило, да би прогласили како га има два пута више него што га заиста има, повукли су реално злато из банака, али су им оставили златне сертификате који доказују да га тобож баш толико имају.

Пошто нису могли да штампају новац без златне подлоге, они су обезбедили штампање новца кроз такозване златне сертификате. Министарство финансија је, пак, своје злато обезбедило позлаћивањем металних полуга. Тако се спремао терен за Бретон Вудс.

Бретонвудска конференција је била међудржавна, то су биле делегације влада. САД су рекле да оне обезбеђују универзалну светску златну подлогу за долар као средство међународне размене и плаћања. Конференцијом је, иначе, председавао министар финансија САД, Хенри Моргентау, а шеф америчке делегације је био Хенри Вајт. Да су САД на конференцији гарантовале златну подлогу долара на основу злата које се налазило у благајни „Банке федералних резерви" (за коју знамо да није државна америчка банка, него приватна, с правом штампања долара), „банкстери" то никад не би дозволили. То јест, никад не би дозволили да златна подлога долара буде формирана на реалном злату које држи приватна „Банка федералних резерви".

За мене је запрепашћујуће да је десет година пре Бретонвудске конференције спроведена таква манипулација у САД која је припремила терен за будућу светску обману. То се уклапа у тему којом се бавим: „Финансијско-економски узроци Другог светског рата". Амерички долар морао је да се учврсти на Олимпу међународних финансија. Испоставља се да су за десет година они припремили све што им је било неопходно. То није никаква теорија завере, него једноставно цинични хладни рачун ових преваранта из света финансија. На скупу у Бретон Вудсу се нису нашли глупи људи, него они који су схватали шта се дешава. Американци су свима завртали руке и они су на крају морали да пристану на систем који је важио наредних тридесет година. А зашто су делегације разних држава гласале тако како су гласале? Јер су сви очекивали да ће на основу гласања за бретонвудски систем добити америчке кредите и позајмице. Залетели су се на виртуалност звану долар као ноћне лептирице на пламен на коме сагоре.

Многима је било јасно да бретонвудски систем не може дуго да опстане. Људи су већ крајем 1944. године знали да је то један краткотрајни систем.

У ОКОВИМА ВОЈНО-БАНКАРСКОГ КАПИТАЛИЗМА

Да ли је бретонвудски систем срушен седамдесетих година, кад је објављено да папирни долар нема покриће у злату?

Показало се да зеленог папира има много више него злата које обезбеђује подлогу. То је било јасно од самог почетка. Сви су пристали да долар буде светско средство плаћања. Али, да би он могао да постане светска валута, требало је да се формира светски економски систем. Да би се то постигло, Америка је морала да жртвује сопствену привреду. Долар је банкнота, то је обвезница, договор и сведочанство. Да би долар постао светско економско средство, у Америци мора да постоји дефицит. То јест, мора да се уруши америчка привреда. Амерички изолационисти и родољуби одмах су схватили да Америку воде на клање, да је принесу на жртву, ради интереса похлепних господара новца.

Много се може сазнати и закључити из историје „постбретонвудског" развоја ствари, поготову о томе како су сламали отпор америчких родољуба. Да ли знате да је амерички Конгрес дуго одбијао да ратификује оно што је потписано у Бретон Вудсу? Треба се сетити америчког председника Џона Кенедија. Када је Кенеди дошао на власт и схватио шта се дешава, он се запрепастио. На његове очи дешавала се деиндустријализација Америке, зарад угађања вољи Волстрита, чији је циљ, као и увек, био само један: профит, профит, профит! Управо у доба Кенедија почео је распад америчког система универзитетског образовања, које више није било потребно банкстерским пљачкашима. Кенеди је покушао да заустави одлив капитала из САД, да би се развијала америчка индустрија. Али господари новца били су за либерализацију извоза капитала. Кенеди је убијен у доба сукоба између изолациониста (који су се борили за амерички интерес) и господара новца (који су били глобалисти). Не заборавимо: „Банка федералних резерви" не само да је приватна, него многи њени акционари нису ни амерички држављани. Они су, на жалост, однели победу у рату против изолациониста.

Нико нормалан то не жели, али, по свему судећи, свет тоне у трећи светски рат. Ви сматрате, и у својим текстовима и књигама то доказујете, да иза огромне кризе која се надвила над човечанством стоје такозвани „банкстери"?

Познато је свима да су ратови корисни за крупни капитал. При том, екстрапрофит компанија војно-индустријског комплекса само је „врх леденог брега". Понекад, сећајући се Лењина, причају да капиталисти изазивају ратове како би извршили поделу и прерасподелу светских тржишта и сировинских извора. Тај мотив за почињање ратова је све до сада актуелан. Добар пример је тињајућа ватра рата на Блиском и Средњем истоку око гигантских резерви „црног злата". Међутим, ни то није цела истина о ратовима. Увек су банкари били ти, а и сада су, који су од ратова добијали главне „дивиденде". У условима припрема и вођења ратова нагло расте потражња за кредитима, новац постаје скуп. Стране које се сукобљавају спремне су на све услове лихвара само да би добиле новац и помоћу њега обезбедиле победу у рату. У ратним условима банке често кредитирају владе обе зарађене стране . При том се чини све могуће како би се „нерешена ситуација" задржала што дуже, јер то представља начин да се ратним владама учини што више „финансијских услуга".

Данашња ситуација у банкарском сектору светске економије може да се окарактерише једном речју: криза. Не ради се само о опасности од масовног банкротирања банака него пре свега се о томе да банке престају да зарађују на операцијама кредитирања. Као резултат интензивног рада „машина за штампање" (пре свега система „Федералних резерви" САД и Европске централне банке), у свету се појавило читаво море пара, кредити су постали врло јефтини, скоро бесплатни. То лепо доказују дисконтне стопе највећих светских банака, које се приближавају нули. У Јапану се у њиховој централној банци оне већ више од деценије налазе близу нуле. Банкарско-кредитни систем који су зеленаши градили много векова, почетком XXI века потпуно је исцрпео своје могућности.

Данас је комплетан такозвани ефикасни банкарски бизнис усредсређен у малој групи гигантских банака које су блиске машини за штампање новца званој „Федералне резерве" САД. То су банке попут „Голдман Сакс", „Сити, Џи-Пи Морган", „Берклајз", „Дојче банк"... Оне настављају да сваке године згрћу добит која се мери у милијардама. Међутим, то најчешће нису камате на кредите, већ приход од инвестиционих операција. Говорећи једноставније, приход од куповине свемогућих актива у различитим деловима света. Да би се зарадило на инвестицијама, банкама је потребна актива. Понуда актива се обезбеђује преко непрекидних приватизација државне својине у различитим деловима света. Један од најважнијих циљева такозване „глобализације" је у томе да се контрола над свим светским природним и производним богатствима човечанства преда такозваној светској финансијској елити. Ту спадају рудна богатства, земљиште, индустријска предузећа, саобраћајна и друга економска инфраструктура...

У инвестиционим банкама блиским систему „Федералних резерви" САД дошло је до проблема. Апетити инвестиционих банака се распаљују мерама какве су „квантитативне олакшице", које су у септембру 2012. објавили „Федералне резерве" и Европска

централна банка (повећање емисије новца преко откупа државних обвезница). Истовремено, због противљења многих земаља које не желе да наставе демонтажу свог државног сектора економије, ти апетити не могу у пуној мери да буду задовољени. Светска финансијска елита, правдајући се дужничком кризом у ЕУ, покушала је да уништи државну економску и социјалну инфраструктуру у Грчкој, Шпанији и низу других земаља, али је наишла на отпор народа. У осталим деловима света је иста ситуација. Сада је јасно зашто је банкарски свет заинтересован за ратове, па и за онај глобални. Онај део банкара који ради на тржишту кредита жели да помоћу рата обнови потражњу новца од стране оних који се боре једни против других. Други део банкара се од зеленаша претворио у „инвеститоре" и жели да помоћу војне силе добије приступ активама које су још увек својина националних држава.

Некада је у совјетским уџбеницима писало да савремени капитализам представља државно-монополистички капитализам, резултат срастања државе и монопола. У условима XXI века ми имамо посла са новим обликом капитализма: војно-банкарским. То је симбиоза државне војне силе и највећих светских банака. А постојање и опстанак војно-банкарског капитализма омогућава једино непрестани светски рат.

ГРАЂАНИ НЕБЕСКОГ ЦАРСТВА

САД су Русији увели санкције. Да ли те санкције могу озбиљно да погоде руску економију?

Руска економија је, на жалост, колонијална. Какав ће бити исход санкција, то зависи од тога какав ће се политички систем успоставити у Русији. Што се тиче односа према Русији, економске санкције се већ сто година вуку као саставни део рата Запада против Русије. Кад су бољшевици дошли на власт, већ је била објављена трговинска и поморска блокада Совјетске Републике. Нећу вам детаљно причати о економским санкцијама двадесетих година XX века. Да није било санкција, Стаљин не би извршио индустријализацију. Санкцијама је Запад помогао Совјетском Савезу да спроведе

индустријализацију. Дакле, то је још један начин на који је Бог помогао Русији: наши геополитички противници су изгубили разум.

Да ли је у овом тренутку решење да Русија развија индустрију сопственом производњом?

Ствар је у томе што наше политичко руководство није доследно. Човек увек жели у нешто да верује, па ја не могу да кажем шта ће Путин да уради. Да ли он искрено жели да сачува земљу од утицаја Запада и да је изведе на пут независности? По мом мишљењу, механизам извлачења из таквог стања је пре свега духовни, у области идеја и идеологије. Својевремено је Стаљин био обичан бољшевички разбојник, али је касније извукао земљу из заосталости и спасао злато СССР-а од западних лихвара. У совјетско време се говорило да сваки народ има владаре какве заслужује. Ако наш народ буде кренуо путем оздрављења и опоравка духовнога, и Путин ће се променити. Али, ако се будемо уздали само у Путина, то је губљење времена.

Како видите стање у Србији и шта нам саветујете, како да повратимо суверенитет?

Веома волим Лава Тихомирова. Своју књигу „Историја као Божија промисао" написао сам под снажним утицајем Лава Тихомирова. Пре сто година он је написао књигу „Религиозно-философски основи историје". Њена данашња издања поново се штампају са изворним поднасловом: „Борба за Царство Божије".

Сва историја је борба за Царство Божје, и у том кључу ћу одговорити на Ваше питање. Без обзира што је Србија мала земља, она може да опстане само ако Русија буде опстала. Мислим да Србија, у том смислу, нема алтернативу. Балтичке земље су потпуно спремне да се потчине Америци, они су други тип људи. Пошто је Србија усправна земља православних хришћана, њена молитвена и свака друга подршка обнови Русије најбољи

је начин да се помогне и самој Србији. Морамо бити поштени. Иако је руски народ преживео многа искушења, српски народ је проживео још више. Што је јачи лек, то је већа шанса за оздрављење. Оно што се дешава и са Русима и са Србима управо је лечење од опасних заблуда западњаштва. Враћам се на питања метафизичко-антрополошка. Као што је рекао владика Николај, ми сви треба да се осећамо као грађани Небеског Царства. Само ако се човек осећа као грађанин Небеског Царства, он и на земљи може да се бори да не живи у паклу.<

(Извор: „Геополитика”, www.geopolitika.rs. Обрада и опремање: „Нација Прес”)

Објављено: петак, 28. август 2015, 21:43h